

et Udvalg, at jeg vil være med til videre at fremme denne Sag.

Th. Nielsen: Det Lovforslag om en Hypotekbank, der nu foreligger her til Behandling, var et af de sidste Forslag, jeg var med til at behandle i Folketinget i Samlingen 1886. Det har altsaa nu været 8 Aar, inden det er naaet her op; men Forslaget er jo i den Tid ogsaa undergaaet meget grundige Behandlinger ikke alene i Folketinget — den ærede Minister har jo ogsaa givet sit gode Bidrag dertil — men ogsaa af Kreditforeningerne her i Landet. Der er afgivet ikke mindre end 3 Betænkninger om denne Sag. Naar den har haft og har en saa besværlig Fødsel, som den har — det ærede 6te Medlem for 2den Kreds (P. G. Jensen) beklagede sig ogsaa over, at den ikke allerede var kommen for længst, og navnlig over, at den ikke var kommen for Konverteringen sandt Sted — vil jeg dog ikke undlade at bemærke, at jeg tror, at Kreditforeningerne have deres gode Del i, at Sagen ikke er kommen videre. Jeg bebrejder dem det ikke, jeg er muligvis endogsaa, hvad jeg siden skal komme tilbage til, paa adskillige Punkter enig i de Bemærkninger og den Modstand, Kreditforeningerne have rejst derimod. Det ærede 6te Medlem for 2den Kreds vil jo ikke være vidende om, at den 21de April 1887 holdt netop Kreditforeningerne — deres Repræsentantskaber eller deres Bestyrelser, hvad man nu vil kalde det — et samlet Møde om den nævnte Hypotekbank, og at det var en alt andet end blid Medfart, som Lovforslaget om denne Hypotekbank fik. Kreditforeningerne have jo fremdeles i dette Aar, nemlig den 19de Januar 1894, holdt et Møde om Forslaget. Jeg skal selvfølgelig ikke her komme ind paa, hvad der forhandlede ved denne Lejlighed, skønt Beretningen foreligger steno-grafisk, men jeg antager ikke, at den højt-ærede Formand vil have noget imod, at jeg oplæser den Resolution, som Kreditforeningerne endte med at vedtage den 19de Januar 1894. Den er ikke meget lang, saa jeg antager, at jeg maa oplæse den. Den blev enstemmig vedtaget og lyder saaledes: „Uden at komme ind paa, hvorvidt der i de nu bestaaende Kreditforeningers Organisation og Bestemmelser for deres Virksomhedsomraade maatte være principielle Hindringer for en Sammenlutning af dem under en Hypotekbank, var man enig om at udtale, at man ikke kunde indse, at de Fordele, som haabedes opnaaet ved det i Rigsdagen indbragte Forslag om en Hypotekbank — i ethvert Tilfælde under de nuværende Tids-

forhold — vilde opveje de Byrder, der derved paalagdes Kreditforeningernes Interessenter, og at man derfor ikke kunde udsætte Bedtagelse, idet man dog ikke vilde tage Afstand fra enhver Tanke om Oprettelsen af en Hypotekbank.“ Altsaa, Forslaget som det da forelaa til Behandling i Folketinget, udtale Kreditforeningerne sig, bestemt imod, men de udtale tillige, at de ikke under enhver Form vilde tage Afstand fra en Hypotekbank. Gennemgaar man saa videre det stenografiske Referat af Forhandlingerne, faar man uægtelig det Indtryk, at det navnlig er de nydste Foreninger, som meget eller i alt Fald nok kunde ønske en Hypotekbank. Men nu udgaa jo de Bestemmelser, der egentlig gøre Institutionen til en Bank, nemlig Bestemmelserne om, at Banken er berettiget til at foretage større Laan paa en Tid, da Pengemarkedet er gunstigt, hvilke den saa igen kan overlade til Kreditforeningerne — altsaa de samme Bestemmelser, som fandtes i endnu stærkere Grad i den ærede Ministers oprindelige Forslag i 1886—87. Der fandtes de i endnu stærkere Grad, for der var, saa vidt jeg husker, Retten for Bestyrelsen til med Finansministerens Samtykke at optage Laan ubetinget for Banken, hvorimod den her kun var givet, for saa vidt Flertallet i Bankraadet tillige er enigt med Bestyrelsen deri, og for saa vidt der ikke laanes flere Pengene, end der omtrent kan bruges i 3 Terminer. Man var meget bange for denne Bankvirksomhed, og man støttede sig derved til de Erfaringer, man har oplevet i Sverige, hvor man har haft en lignende Bank siden 1866. Denne Bank har Aar efter Aar foretaget større eller mindre Laan, men er undertiden kommen til at lide ikke ringe Tab ved denne Spekulationsvirksomhed. Nu skal jeg ikke her komme ind paa — og det er jo heller ikke godt at afgøre — om Tilstanden vilde have været bedre i Sverige for Kreditforeningerne, for saa vidt Banken ikke havde haft Lov til at foretage disse Spekulationsforretninger, men vist er det, det har i hvert Fald ikke bevirket for de svenske Kreditforeningers Bedkommende, at Pengene have været billigere i Sverige; tværtimod, de have været meget dyrere end her i Danmark. F. Eks. i 1889 — for at tage et af de aller sidste Aar — stod vi her ved en Rente af 3½ pCt. Ganske vist stod Obligationerne ikke i pari, men dog i 95—96 pCt. Samtidig havde man i Sverige en Rente til Hypotekbanken af 5 pCt. Jeg kunde for øvrigt gennemgaa det Aar for Aar — men det vilde trætte for meget, og jeg skal derfor ikke gøre det — og vise, hvorledes Pengene have været dyrere i Sverige, og at